

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. március 23., 28., április 4., 18. napján megtartott nyilvános ülés és 2018. július 10., szeptember 12. és november 21. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 21.B.717/2009/667. számú ítéletét a IX. r. és a XXXIV. r. vádlottak tekintetében megváltoztatja.

A IX.r. vádlott cselekményeit

- bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének [1978. évi IV. törvény 310.§ (1)(3) bekezdés],
- bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének [1978. évi IV. törvény 310.§ (1)(2) bekezdés],
- bűnsegédként elkövetett csalás büntettének [1978. évi IV. törvény 318.§ (1)(2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont],
- bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntettének [1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont] és
- 4 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének [1978. évi IV. törvény 276.§] **minősíti.**

A XXXIV. r. vádlott cselekményeit

- bűnsegédként elkövetett csalás büntettének [1978. évi IV. törvény 318.§ (1)(4) bekezdés a) pont],
- bűnsegédként elkövetett adócsalás vétségének [1978. évi IV. törvény 310.§ (1) bekezdés] és
- 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének [1978. évi IV. törvény 276.§] **minősíti.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a IX. r. és a XXXIV. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből a IX. r. vádlott 142.490 (száznegyvenkettőezer-négyszázkilencven) forintot, a XXXIV. r. vádlott 114.847 (száztizennégyezer-nyolcszáznegyvenhét) forintot köteles megfizetni az állam javára.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék a 2017. február 20. napján kihirdetett 21.B.717/2009/667. számú ítéletével Az I. r. vádlottat 32 rb. - 30 esetben folytatólagosan, 25 esetben bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], 62 rb. - 22 esetben folytatólagosan, 35 esetben bűnsegédként elkövetett - adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 5 rb. - 4 esetben bűnsegédként elkövetett - adócsalás vétsége [Btk. 310.§ (1) bekezdés], 4 rb. - 4 esetben folytatólagosan, 2 esetben bűnsegédként elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont], 10 rb. - 7 esetben folytatólagosan, 6 esetben bűnsegédként elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont], 2 rb. - 1 esetben bűnsegédként elkövetett - csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (5) bekezdés a) pont], 23 rb. 3 esetben folytatólagosan, 11 esetben bűnsegédként elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont], 10 rb. - 3 esetben folytatólagosan, 8 esetben bűnsegédként elkövetett csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés], 115 rb. - 46 esetben folytatólagosan, 65 esetben bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás büntette (2012. évi C. törvény 396.§ (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont) és folytatólagosan bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétsége [Btk. 345.§] miatt halmazati büntetésül - mint bűnszervezetbeni elkövetőt - 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az általa előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

A III.r. vádlottat 17 rb. bűnsegédként - 16 esetben folytatólagosan - elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], 37 rb. bűnsegédként - 10 esetben folytatólagosan - elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 3 rb. bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont], 5 rb. bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont], bűnsegédként elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1) (5) bekezdés a) pont], 15 rb. bűnsegédként elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont], 6 rb. bűnsegédként - 1 esetben folytatólagosan - elkövetett csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés], 66 rb. bűnsegédként - 27 esetben folytatólagosan - elkövetett - magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül mint különös visszaesőt és mint bűnszervezetbeni elkövetőt 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra.

A VIII.r. vádlottat 2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk.310.§ (1), (3) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 300 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 300.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A IX.r. vádlottat bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 2 rb. - 1 esetben folytatólagosan bűnsegédként elkövetett - csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont], 3 rb. bűnsegédként - 2 esetben folytatólagosan - elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt, mint bűnszervezetbeni elkövetőt halmazati büntetésül 400 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 400.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A X.r. vádlottat 4 rb. - 3 esetben bűnsegédként - folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], 10 rb. - 5 esetben folytatólagosan, 4 esetben bűnsegédként elkövetett - adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], bűnsegédként elkövetett adócsalás vétsége [Btk.

310.§ (1), (2) bekezdés], folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont], 2 rb. - 1 esetben folytatólagosan, 1 esetben bűnsegédként elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont], 14 rb. - 9 esetben folytatólagosan, 5 esetben bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette.

A XI.r. vádlottat az adócsalás büntettének [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], valamint csalás büntettének [Btk. 318.§ (1),(2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont] vádja alól felmentette.

A XII.r. vádlottat 3 rb. - egy esetben folytatólagosan elkövetett - adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 3 rb. - egy esetben folytatólagosan elkövetett - magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.] miatt megrovásban részesítette.

A XIII.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás büntette [2012. évi C. törvény 396.§ (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont] és társtettesként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétsége [Btk. 345.§] miatt halmazati büntetésül 1 év szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A szabadságvesztés végrehajtását 1 év 2 hónap próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

A XIV.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás büntette, mint társtettes [2012. évi C. törvény 396.§ (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont] és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétsége, mint társtettes [Btk. 345.§] miatt halmazati büntetésül 1 év szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. A szabadságvesztés végrehajtását 1 év 2 hónap próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

A XV. r. vádlottat adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], 2 rb. büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 2 rb. adócsalás vétsége [Btk. 310.§ (1) bekezdés], csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés] és 4 rb. magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 200 napi tétel, egy napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 200.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XVI. r. vádlottat 2 rb. magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt megrovásban részesítette.

A XVII. r. vádlottat 3 rb. bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], 6 rb. bűnsegédként- 3 esetben folytatólagosan - elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 2 rb. bűnsegédként elkövetett adócsalás vétsége [Btk. 310.§ (1) bekezdés], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (6) bekezdés b) pont], 2 rb. bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont], 2 rb. bűnsegédként- 1 esetben folytatólagosan - elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont], 4 rb. bűnsegédként - 3 esetben folytatólagosan - elkövetett csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés I. fordulat] és 12 rb. bűnsegédként - 7 esetben folytatólagosan - elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§]

miatt mint bünszervezetbeni elkövetőt halmazati büntetésül 540 napi tétel, egy napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 540.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XVIII.r. vádlottat 2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont], 2 rb. - egy esetben folytatólagosan elkövetett - magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 300 napi tétel, egy napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 300.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A vádlottat a folytatólagosan elkövetett csalás büntettének [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont] vádjá alól felmentette.

A XIX.r. vádlottat adócsalás vétsége [Btk. 310.§ (1) bekezdés], adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 2 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont] és 3 rb. 2 esetben folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] halmazati büntetésül 100 napi tétel, egy napi tételenként 100 forint ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 10.000 forint pénzbüntetésre pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XX.r. vádlottat a folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 2 rb. részben folytatólagosan elkövetett csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés I. fordulat], folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] vádjá alól felmentette.

A XXI.r. vádlottat a folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 2 rb. részben folytatólagosan elkövetett csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés I. fordulat], folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] vádjá alól felmentette.

A XXII.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 2 rb. részben folytatólagosan elkövetett csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés I. fordulat] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 200 napi tétel, egy napi tétel összege 300 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 60.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XXIV.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 2 rb. adócsalás vétsége [Btk. 310.§ (1) bekezdés] és 3 rb. - egy esetben folytatólagosan elkövetett - magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 100 napi tétel, napi tételenként 300 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 30.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XXV.r. vádlottat 2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], 2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 3 rb. csalás büntettének [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont], 4 rb. magánokirat-hamisítás vétségének [Btk. 276.§], csalás vétségének [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés],

magánokirat-hamisítás vétségének [Btk. 276.§], 2 rb. bűnsegédként elkövetett csalás vétségének [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés], bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetnének [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés] és a 2 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének [Btk. 276.§] vádja alól felmentette.

A XXVI.r. vádlottat 2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], 3 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont], 5 rb. adócsalás büntette - 4 esetben mint bűnsegéd - [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 2 rb. bűnsegédként elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont], bűnsegédként elkövetett csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés I. fordulat], 8 rb. magánokirat-hamisítás vétsége - 7 esetben mint bűnsegéd - [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 540 napi tétel pénzbüntetésre, egy napi tételenként 500 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 270.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XXVII.r. vádlottat adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés] és magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt megrovásban részesítette.

A XXVIII.r. vádlottat 2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], 6 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés] és 7 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 540 napi tétel, napi tételenként 500 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 270.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XXIX.r. vádlottat 4 rb. - 2 esetben folytatólagosan elkövetett - adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (5) bekezdés a) pont], csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont], csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés] és 5 rb. - 2 esetben folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 200 napi tétel, egy napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 200.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XXX.r. vádlottat 2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], 2 rb. csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont] adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés] és 3 rb. - 2 esetben folytatólagosan elkövetett - magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 350 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 350.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XXXI.r. vádlottat 2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont] és 2 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 300 napi tétel, egy napi tételenként 500 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 150.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XXXIII.r. vádlottat adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont] és magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt megrovásban

részesítette.

A XXXIV.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], bűnsegédként elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont] és bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt megrovásban részesítette.

A XXXV.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt megrovásban részesítette.

A XXXVI.r. vádlottat adócsalás vétsége [Btk. 310.§ (1) bekezdés], adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés] és 2 rb. magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.] miatt megrovásban részesítette.

A XXXVII.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett adócsalás vétsége [Btk. 310.§ (1) bekezdés], bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés] és 2 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt megrovásban részesítette.

A XXXVIII.r. vádlottat adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont], csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés] és magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 100 napi tétel, egy napi tételenként 500 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 50.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XXXIX.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (4) bekezdés a) pont], bűnsegédként elkövetett csalás vétsége [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés] és bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 80 napi tétel, egy napi tételenként 200 forint pénzbüntetésére ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 16.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XL.r. vádlottat adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés] és magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt megrovásban részesítette.

A XLI.r. vádlottat 2 rb. csalás vétségének [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés], adócsalás büntettének [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés] és 2 rb. magánokirat-hamisítás vétségének [Btk. 276.§] vádja alól felmentette.

A XLII.r. vádlottat 3 rb. magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt megrovásban részesítette.

A XLIII.r. vádlottat 2 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés] és 2 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 200 napi tétel, egy napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 200.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XLIV.r. vádlottat 5 rb. - 2 esetben folytatólagosan, 1 esetben bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés] és 6 rb. - 3 esetben folytatólagosan, 1 esetben bűnsegédként elkövetett

magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 200 napi tétel, egy napi tételenként 500 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 100.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XLV.r. vádlottal szemben adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], 2 rb. adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], adócsalás vétsége [Btk. 310.§ (1) bekezdés], 2 rb. magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

A XLVI.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés] és 2 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 200 napi tétel, egy napi tételenként 500 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 100.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XLVII.r. vádlottat 2 rb. bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (3) bekezdés], 2 rb. bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt halmazati büntetésül 200 napi tétel, egy napi tételenként 1.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 200.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A XLVIII.r. vádlottat a folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], a csalás vétségének [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés] és a folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének [Btk. 276.§] vádja alól felmentette.

A XLIX.r. vádlottat adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés] és magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt megrovásban részesítette.

A L.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés] és bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt megrovásban részesítette.

A LI.r. vádlottat adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés] és magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt megrovásban részesítette.

A LII.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 150 napi tétel, egy napi tételenként 200 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 30.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A LIII.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés], folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318.§ (1), (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276.§] miatt halmazati büntetésül 200 napi tétel, egy napi tételenként 200 forint pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott 40.000 forint pénzbüntetést - meg nem fizetése esetén - napi tételeként kell egy-egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

A LIV.r. vádlottat az adócsalás büntettének [Btk. 310.§ (1), (2) bekezdés] és a magánokirat-hamisítás vétségének [Btk. 276.§] vádja alól felmentette.

Az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszüntette és az iratok között rendelte tovább kezelni.

Az elsőfokú ítélet a X. r. vádlott tekintetében 2017. március 23. napján, a XXV.r. vádlottra 2017. március 22. napján, a XXXV.r. vádlott esetében 2017. június 29. napján, a XII. r., a XLII. r. és a XLIV.r. vádlottak tekintetében 2017. július 3. napján, a XVI. vádlottra 2017. július 11. napján, a XLVI.r. vádlott vonatkozásában 2017. július 4. napján, a XIII. r. és a XIV. r. vádlottal szemben 2017. július 12. napján, a XXVII. r. vádlottal szemben 2017. szeptember 8. napján jogerőre emelkedett az elsőfokú ítélet.

Az LI. r. vádlottal szemben 2018. január 22. napján a fellebbezés visszavonása folytán emelkedett jogerőre az elsőfokú bíróság ítélete.

A XXXVII.r. vádlott és védője a másodfokú nyilvános ülésen vonták vissza a fellebbezésüket, így az ítélet e vádlott tekintetében 2018. február 23. napján jogerőre emelkedett.

A XXXVI.r. vádlott és védője ugyancsak a másodfokú eljárás során vonták vissza a fellebbezésüket, így az ítélet e vádlottra 2018. április 4. napján jogerőre emelkedett.

A másodfokú bíróság a 2018. szeptember 12. napján tartott tárgyaláson a IX.r. vádlott és a XXXIV.r. vádlott tekintetében a Be. 589.§ alapján alkalmazandó Be.146.§ (2) bekezdése, illetve a 147.§ (1) bekezdése alapján ügyüket elkülönítette, míg az ugyanezen a napon kihirdetett 5.Bf.307/2017/80. számú ítéletével a fellebbezéssel érintett többi vádlottra jogerős döntést hozott.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a IX.r. vádlott terhére a büntetés súlyosítása miatt jelentett be fellebbezést.

A IX. r. vádlott védője felmentésért jelentett be fellebbezést, míg a IX. r. vádlott a határozatot tudomásul vette és részletfizetési kedvezményt kért.

A XXXIV. r. vádlott védője felmentésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.104/2016/4-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést részben más okból is fenntartotta.

Álláspontja szerint a meglehetősen elhúzódó eljárás során az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta és az ügyfelderítési kötelezettségének is a szükséges körben eleget tett.

Az első tárgyalási napon sor került a 12 vád ismertetésére, a vádlottak személyi adatainak rögzítésére és azon nyilatkozatok megtételére, hogy melyikük kíván a későbbiek során vallomást tenni, illetve aki nem, az a személyi körülményeivel kapcsolatban hajlandó-e nyilatkozni, illetve kérdésekre válaszolni.

Ezt követően a tanács elnöke az I. r., a III. r., a IX. r., a X. r., valamint a XVII. r. vádlottakat, valamint a védőiket, továbbá a II. r. vádlott védőjét minden határnapra megidézte. A többieket igyekezett vádanként és vádpontonként csoportosítani. Általában rögzíti a tárgyalási jegyzőkönyv,

hogymely tényállást érintette az adott bizonyítás.

A vádlottak közül már az eljárás elején többen jelezték, hogy a tárgyaláson nem kívánnak részt venni, észrevételezési jogukkal sem élnek, illetve volt, aki írásbeli vallomás engedélyezésére vonatkozóan terjesztett elő kérelmet, melyet a tanácselnök a számára biztosított is.

Számos tárgyalási napon került sor a védők között egymás helyettesítésére, azonban megállapítható, hogy a helyettesítések szabályosak voltak, mert az érintett vádlottak között érdekellentét nem mutatkozott.

Az elsőfokú bíróság az egyes vádpontokhoz kötődően „menet közben” ismertette a kapcsolódó okirati bizonyítékokat.

2015. december 11. napján a tanács összetételében bekövetkezett változás miatt az eljárást újra kellett kezdeni, noha gyakorlatilag az érdemi bizonyítás eddig az időpontig megtörtént.

A tanács elnöke a Be. 287. § (4) bekezdése alkalmazásával tett eleget ismételési kötelezettségének, a jelenlévők és védők észrevételezési lehetőségét biztosítva.

Rámutatott a fellebbviteli főügyészség arra, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének igyekezett eleget tenni, a releváns okiratokat, a lehallgatási anyagokat, e-mail üzeneteket is a tárgyalás anyagává tette, azonban az ítéleti tényállás mégis a Be. 351. § (2) bekezdés b), c) és d) pontjaiban írt hiányosságban, megalapozatlansági okokban szenved.

Észrevételezte, hogy vádlottak személyi részben rögzített adatai több évvel korábbról származnak.

Az ítéleti tényállás vonatkozásában kiemelte, hogy alapvetően a felmentéssel érintett vádlottak esetében tért el a törvényszék ténymegállapítása a vádirati tényállástól.

Kitért a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a titkos információgyűjtés eredményének a felhasználására is, amely álláspontja szerint törvényes volt.

Az ügyészi álláspont szerint az adott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság helyes indokolással jutott arra az álláspontra, hogy az elkövetéskor hatályos törvény rendelkezéseit alkalmazta.

A cselekmények minősítését illetően észrevételezte az ügyészség, hogy elmaradt annak a megjelölése, hogy a minősítések mely vádpontokra vonatkoznak, amely az ítéletet, illetve a minősítést meglehetősen áttekinthetetlenné tette.

A jogszabályi megjelölést is korrigálandónak tartotta.

A büntetés kiszabása körében úgy ítélte meg, hogy bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság körütekintően vette számba, azonban a IX. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés nem felel meg a büntetési céloknak, nem igazodik a cselekményei súlyához és a vádlottnak a cselekményekben betöltött szerepéhez sem.

Észrevételezte továbbá azt is, hogy a bűnszervezetben szereplő elkövetőket érintő

vagyonelkobzással az elsőfokú ítélet egyáltalán nem foglalkozott.

Összességében a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a IX. r. vádlott tekintetében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kiszabott büntetés súlyosítását, az elírások javítását indítványozta, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A XXXIV. r. vádlott tekintetében pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását indítványozta, bejelentve, hogy azon az ügyész részt kíván venni.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az írásbeli átiratában foglaltakkal egyezően tartotta meg perbeszédét.

A IX. r. vádlott védője a perbeszédében elsődlegesen azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság bűncselekmény hiányában mentse fel a vádlottat, mert ha alapbűncselekmény nincs, akkor nincs részesi magatartás sem.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte, mert az álláspontja szerint alkalmatlan a felülbírálatra. Nincs indokolva az ítélet, hogy az elsőfokú bíróság milyen bizonyítékokra alapította a vádlotti felelősség megállapítását.

Megjegyezte, hogy bár a vádlott tudomásul vette az elsőfokú bíróság ítéletét, de egy büntetés nem lehet alku tárgya.

A XXXIV. r. vádlott védője a felmentést célzó fellebbezését fenntartotta. Bűncselekmény hiányában indítványozta a vádlott felmentését. Azzal érvelt, hogy a számlák mögött tényleges teljesítmény volt, a kifizetés ez alapján történt, az ÁFA befizetésre került.

A másodfokú bíróság az elhangzott perbeszédék alapján észlelte az ítélet részbeni megalapozatlanságát, eljárási szabálysértést, melyet azonban bizonyítás felvételével kiküszöbölhetőnek látott a Be.594.§ (1) bekezdése alapján, ezért az ügyben tárgyalást tűzött ki.

A megalapozatlanság és eljárási szabálysértés nem a IX. r. és a XXXIV. r. vádlottakat érintette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a másodfokú tárgyaláson lefolytatott bizonyítást követően az indítványát a IX.r. és a XXXIV. r. vádlottakat érintően fenntartotta.

A IX. r. vádlott kapcsán hangsúlyozta vezető szerepét, hogy a bűnszervezet tagja volt, és hogy mindez nem jelent meg a vele szemben kiszabott büntetésben.

A XXXIV. r. vádlott cselekvőségét elenyészőnek jellemezte. Bűnösségének megállapítása és cselekményeinek minősítése is helyes volt.

A Be. 606.§ (1) bekezdése alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét úgy, hogy a IX. r. vádlottal szemben kiszabott büntetést súlyosítsa, míg a XXXIV. r. vádlottra a Be.605.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A védők fenntartották a perbeszédekben korábban már előadottakat, csak az alábbi kiegészítő megjegyzések hangzottak el:

A IX. r. vádlott védője az időmúlásra, a belső arányosságra, a vádlott bűnszegédi szerepére utalva a vele szemben kiszabott pénzbüntetés enyhítését is indítványozta.

A bejelentett fellebbezésekre tekintettel a Fővárosi ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1), (2) és (9) bekezdése alapján korlátozott terjedelemben, kizárólag a fellebbezéssel még érintett két vádlott tekintetében bírálta felül.

Az eljárási szabályok vizsgálata kapcsán előre kell bocsátani, hogy 2018. július 1. napjával új eljárási törvény lépett hatályba [2017. évi XC. törvény - a továbbiakban Be.].

A Be. 870.§ (1) bekezdése szerint a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a jelenlegi törvény másként szabályozza.

A Be. 868.§ (1) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy e törvény rendelkezéseit - a 868-876.§-ban meghatározott eltérésekkel - a hatálybalépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell.

Ebből következően tehát azt, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta-e, az 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: korábbi Be.) alapján kell megítélni, míg a másodfokú bíróság eljárásra már a Be. rendelkezései vonatkoznak.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt betartotta az eljárási szabályokat, a vád tárgyává tett számtalan bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat szinte teljes körűen beszerezte, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte.

Az elsőfokú bíróság eljárása kapcsán mindenekelőtt azt kell rögzíteni, hogy 12 db vádirat került egyesítésre, 54 vádlott büntetőjogi felelősségéről kellett dönten, rendkívül terjedelmes nyomozati irat alapján.

Ilyen körülmények mellett külön erőfeszítést igényelt az elsőfokú bíróságtól az egyes tárgyalások megszervezése, a vádlotti és védői jelenlét biztosítása.

Általánosságban elmondható, hogy az elsőfokú bíróság ezt a szervezési feladatot jól megoldotta, az elhúzódo tárgyalássorozatokban a vádlotti és védői jelenlét biztosításakor az eljárási szabályok nem sérültek, a védői helyettesítések megfelelőek voltak, az érdekellentétekre az elsőfokú bíróság figyelmet fordított.

A terjedelmes és szerteágazó ügyben a vádiratok ismertetését és a vádlottak nyilatkoztatását követően a bizonyítást az érintett vádlottakat és tanúkat csoportosítva folytatta le és e szerint került sor az érintettek korábbi vallomásainak, de a nyomozás során beszerzett okiratoknak az ismertetésére is.

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben eleget tett az ügyfelderítési kötelezettségének, nemcsak a vádiratokban felajánlott bizonyítást folytatta le, de széles körben helyt adott a védői oldal bizonyítási indítványainak is.

Az előbbi körben említést érdemel a védelem által szorgalmazott APEH vizsgálati anyagok, továbbá a számlakibocsátó cégek adózására vonatkozó iratok beszerzése.

Ugyancsak védői indítványra került sor az igazságügyi adó- és könyvszakértő tárgyalási kihallgatására (523. tjkv. 8-14. oldalai, 2014. november 27.), amikor a vádlottak és védők széles körben gyakorolhatták kérdezési és észrevétel tételi jogait.

Már a tárgyalási szak kezdetén több vádlott is kérte a Be. 279. § (3) bekezdésének alkalmazását és annak engedélyezését, hogy a tárgyalás a távollétükben kerüljön megtartásra.

Az elsőfokú bíróság azonban ekkor - a vádlottak tárgyalási meghallgatása előtt - ennek a

kérelemnek még nem adott helyt, viszont a későbbiekben már széles körben engedélyezte a vádlottak ez irányú kérelmeit.

A vádlottak közül a tárgyaláson elhangzott, az eljárási törvénynek megfelelő figyelmeztetések után többen is megtagadták a vallomástételt. Esetükben az elsőfokú bíróság törvényesen olvasta fel a nyomozás során tett vallomásaikat [Be. 291. § (1) bekezdése].

A nyomozás során korábban tanúként meghallgatott vádlottak tanúvallomásai a Be. 291. § (2) bekezdés helyes alkalmazásával kerültek felolvasásra.

Az eljárás során elhunyt a tanú2 volt IV. r. vádlott nyomozás során tanúként, illetve gyanúsítottként tett vallomásait a Be. 296. § (1) bekezdés a/ pontjának megfelelő alkalmazásával olvasta fel a tárgyaláson és használta fel bizonyítékként.

Ugyancsak törvényesen került felolvasásra a Be. 291. § (3), (4) bekezdései alapján egyébként vallomást tevő vádlottak nyomozás során tett vallomása.

Helyesen észlelte és jegyzőkönyvezte az elsőfokú bíróság a 2011. szeptember 27. tárgyaláson, hogy az ügy ún. kiemelt jelentőségű ügy lett. Ezt követően - egészen a minőség megszűnéséig - a régi Be. XXVIII/A. Fejezet általánostól eltérő szabályait alkalmazta. A tárgyalások folyamatossága biztosított volt.

A 2015. december 11. tárgyaláson (617. sorsz. tjkv.) azonban megváltozott a tanács összetétele (az ülnökök személye), így a régi Be. 287. § (3) bekezdése értelmében a tárgyalást előlről kellett kezdeni. Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is utalt, eddig az időpontig a bizonyítás már gyakorlatilag befejeződött.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a 2015. december 11. tárgyaláson a régi Be. 287. § (4) bekezdés alkalmazásával a korábbi tárgyalások anyagának ismertetésével ismételte meg a tárgyalást.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok sorában értékelte a titkos információgyűjtés keretében történt telefonlehallgatások eredményeként született kivonatok/jelentés tartalmát.

Az ítéletábrá véleménye szerint - az Alkotmánybíróság 2/2017. (I. 24.) AB határozatban kifejtett álláspontját figyelembe véve - a régi Be. 605. § (2) bekezdése nem alkalmazható abban az esetben, ha a módosítás előtt hatályban lévő jogszabályi rendelkezés alkotmányellenessége visszamenőlegesen megállapításra került és az alkotmányellenesnek minősített rendelkezés folyamatban lévő ügyben történő alkalmazása, az ügy konkrét adatai alapján is az érintett eljárási szereplő jogainak a lényeges sérelmével járna.

Jelen eljárásban a haladéktalanság követelménye - ahogy arra a fellebbviteli főügyészség átirata is rámutatott - már az I. r. vádlott esetében sem érvényesült, a többi vádlott esetében pedig még hosszabb idő telt el a felhasználásig.

A titkos információgyűjtés eredménye annak ellenére sem használható fel az eljárásban, hogy az információgyűjtés - és egyes vádlottak esetében annak a felhasználása - az akkor hatályos eljárási szabályok megtartásával történt.

A fentiekből az következik, hogy a titkos információgyűjtés eredményét, az ennek keretében rögzített telefonbeszélgetések tartalmát a bizonyítékok közül ki kellett rekeszteni.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a IX. r. és a XXXIV. r. vádlottak vonatkozásában megalapozott, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul és így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A vádlottak távolmaradása miatt a személyi körülményeik pontosítására nem volt lehetőség.

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben eleget tett az indokolási kötelezettségének.

Mivel a titkos információgyűjtés anyagát és az azzal kapcsolatos vádlotti előadásokat alkotmányellenességük okán a bizonyítékok köréből ki kellett rekeszteni, a másodfokú bíróságnak az ezek után megmaradt bizonyítékok alapján kellett állást foglalni abban a kérdésben, hogy az elsőfokú bíróság ténymegállapításai és következtetései továbbra is helytállóak, illetve megalapozottak-e.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a bizonyítékoknak széleskörű szűkülése egyik tényállás vonatkozásában sem eredményezett olyan megalapozatlanságot, amely az elsőfokú ítélet felülbírálatát lehetetlenné tette volna.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak vallomásait ismertette, vádpontonként sorakoztatta fel, nevesítette és értékelte a meghallgatott tanúk vallomásait, felsorolta azokat az okirati bizonyítékokat, amelyek a döntésének az alapját képezték, és mérlegelte a vádlottakra, azaz a számla kibocsátói és számla befogadói körre vonatkozó bizonyítékokat, a vádlottak védekezésének tükrében.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tényállását elsődlegesen az APEH vizsgálat adatain alapuló könyvszakértői véleményre alapozta, míg az egyéb bizonyítékok közül a ténybeli, illetve bűnösségre is kiterjedő vallomást tevő vádlottak nyilatkozataira, az ezekkel összhangban álló tanúvallomásokra és az egyéb okirati bizonyítékokra (szerződések, cégiratok, teljesítési igazolások stb.).

Az elsőfokú bíróság felsorakoztatta azokat a bizonyítékokat, amelyek az egyes vádak megalapozására szolgáltak.

Számot adott a bűncselekmények elkövetését alátámasztó egyéb tényekről, az alvállalkozók tényleges igénybe vételét igazoló dokumentumok hiányáról, részletezte az ezzel kapcsolatos álláspontját, utalt az ellenőrzés teljes hiányára a számlabefogadói oldalon és annak következményeire is, amely megállapításokat lényegében a nyomozás során ténybeli beismerő vallomást tett az I. r. vádlott soha nem is vitatott.

Az APEH vizsgálat adatai alapján került megállapításra, hogy a számlakibocsátói kör semmilyen személyi és tárgyi infrastruktúrával nem rendelkezett, ennek ellenére számtalan különböző profilú céggel állt kapcsolatban és végzett a részükre munkát.

Ennek az észlelése pedig elegendő az adóhatóság számára, hogy vizsgálatot indítson, vizsgálja és konkrétan feltárja, hogy valós gazdasági események zajlottak-e le az egyes számlákon feltüntetett gazdasági társaságok között.

Az I. r. vádlott vallomásában elismerte, hogy a III. r. vádlottat igen régóta ismerte és közöttük jó kapcsolat volt. Ezt a tényt a III. r. vádlott sem tagadta.

Egybehangzóan adták elő, hogy az I. r. vádlott a tanú1-t a tanú2 félttestvérén a III. r. vádlotton keresztül ismerte meg, és hasonlóképpen a IX. r. vádlottat is a III. r. vádlott mutatta be neki.

A III. r. vádlott volt tehát az a személy, aki összeismertette az I. r. vádlottal azokat a személyeket, akik utóbb a számlakibocsátói gazdasági társaságok élén álltak és a fiktív számlák kibocsátásában is

részt vettek.

A III. r. vádlott ugyancsak elismerte, hogy a tevékenységéért rendszeresen kapott pénzt a tanúl-tól, ami azért volt természetes szerinte, mert csendestársak voltak (elsőfokú ítélet 177. old.).

Elmondta, hogy neki aláírási joga is volt a bankok felé, így mindig neki mondták meg az ügyvezetők, hogy mennyi pénzt vegyen fel, amit ő utána vagy a IX. r. vádlottnak, vagy tanúl-nek adott át.

Vallomásában kitért arra is, hogy az I. r. vádlotthoz is vagy a IX. r vádlottal, vagy a tanúl-gyel ment, és a cégek jövedelméből is részesült kb. 3 millió Ft erejéig, amely összeg egy részét egy alkalommal a IX. r vádlottól kapta meg, több alkalommal pedig a tanúl adta át a részére (elsőfokú ítélet 177. old.).

Ezek a tények cáfolják azt a védői érvelést, hogy a IX. r. vádlottnak semmi köze nem volt a vád tárgyává tett cselekményekhez.

Az a tény, hogy a IX. r. vádlott részben pénzt kézbesített, amit a III. r. vádlottól vett át, vagy ő adott át a III. r. vádlottnak pénzt, megengedhetővé teszi annak a következtetésnek a levonását, hogy a IX. r. vádlott előtt tudott volt, hogy a Kft., mint számlakibocsátó cég valójában mivel foglalkozik.

Így a IX. r. vádlott tagadásával szemben a tényállást a feni bizonyítékok alapján megalapozottan és helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy a IX. r. vádlott az eljárás során vallomást nem tett. (ít. 226. old.)

A XXXIV. r. vádlott védője tévesen hivatkozott arra, hogy az üzletszerűsége vonatkozó indokolás teljes mértékben hiányzik az elsőfokú ítéletből. Az ítélet 345. oldala ugyanis tartalmazza az elsőfokú bíróságnak a minősítés alapjául szolgáló elvi álláspontját és e körben az üzletszerűsége vonatkozó álláspontja is kifejtésre került.

A XXXIV. r. vádlottnak a számlák fiktitivását támadó érvelése helytelenségét pedig az ítélet táblája a későbbiek során fogja kifejteni, annak hangsúlyozása mellett, hogy a 324. oldalon írtak szerint a XXXIII. r. és a XXXIV. r. vádlott is elismerte, hogy a szóban forgó számlákon nem azok szerepeltek, akik között a gazdasági esemény ténylegesen létrejött.

Összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat értékelő kötelezettségének eleget tett és kellően megindokolta az álláspontját az egyes vádlottak cselekvőségét illetően is.

A IX. r. vádlott védője támadta az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettséggel kapcsolatos tevékenységét, állítva, hogy az oly mértékben hiányos, ami ítéletet felülbírálatra alkalmatlanná teszi.

Az ítélkezési gyakorlat következetes abban, hogy az indokolási kötelezettség megszegése csak akkor eredményez feltétlenül hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási szabálysértést, ha a megtámadott határozat indokolása tény vagy jogkérdés tekintetében oly mértékben hiányos, hogy abból nem állapítható meg, a bíróság mire alapozta a döntését." (EBH 2011.2387., EBH 2010.2210., BH 2013.10.)

E szempontokat figyelembe véve a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a legszükségesebb körben ugyan, de valamennyi vádlott vonatkozásában teljesítette az indokolási kötelezettségét, a bizonyítékok értékeléséből a ténymegállapításai és következtetései, ennek alapján pedig a bűnösségre vonatkozó megállapításai is nyomon követhetők voltak, ekként pedig a hatályon kívül helyezésre irányuló védői érvelés nem foghatott helyt.

Utal még a másodfokú bíróság arra is, hogy - miként azt a Kúria a fentebb hivatkozott határozatában kifejtette - az indokolás teljesítése nem mennyiségi kérdés, így önmagában annak rövide, illetve tömörsége nem jelenti az indokolás teljesítésének sem a hiányát, sem annak „hézagosságát”, ha az egyéb, fentebb írt feltételek teljesültek.

Reagálni kell még a számlák fiktivitását vitató álláspontra is, mely jelen ügyben szereplő két vádlottat is érinti.

Az eljárás során a vádlottak és védők elsődlegesen azt az ítéleti megállapítást támadták, hogy a kiállított számlán szereplő munka elvégzésére nem került sor.

Állításuk szerint a munka elvégzése megtörtént alvállalkozók igénybevételevel, amely megengedett, és arra hivatkoztak, hogy a munka tényleges elvégzésének körülményeit ellenőrizni a megrendelőnek nem kötelessége.

Arra hivatkoztak, hogy az adóbevallások alapját képező számlák nem voltak fiktívek, mivel valamennyi számla mögött ténylegesen elvégzett munka volt.

Az ezzel kapcsolatos érvelés két nagy körre bontható: az egyik szerint lehet, hogy a munka elvégzése alvállalkozók igénybevételevel történt, ami azonban nem tilos és nem jelenti azt, hogy a munka elvégzéséről szóló számla fiktív.

A másik érvelés szerint pedig a munkát a számlakibocsátó gazdasági társaságok végezték el, mivel ennek ellenkezője nem nyert bizonyítást.

Előjáróban leszögezhető, hogy valamely gazdasági esemény megtörténte - a jogszabályban előírt feltételek hiányában - önmagában nem jogosít fel adólevonási jog gyakorlására.

Tisztázandó a fiktív gazdasági esemény és a fiktív számla fogalma is.

A fiktív gazdasági esemény tekintetében három tényállási csoport különíthető el:

- a gazdasági esemény teljes hiánya,
- a felek közötti gazdasági esemény hiánya, illetőleg
- a másik fél egyértelműen csalárd magatartása.

A fiktív számla formailag szabályos, hibátlan, ám a gazdasági esemény fiktivitása miatt tartalmilag nem hiteles.

A Legfelsőbb Bíróság, majd utóbb a Kúria több iránymutató döntésben rámutatott arra, hogy az elkövetéskor hatályban volt Áfa-törvény és a Számviteli törvény előírásai alapján, csak a formai és tartalmi feltételek együttes megléte esetén kerülhetett sor az áfa adólevonási jogának gyakorlására, és hangsúlyozandó, hogy ez a jelenleg is érvényben lévő és a bírói gyakorlat szerint is követendő álláspont.

A formai feltételek a felszámított adó összegét igazoló dokumentumra (számlára) vonatkoznak.

Ha a számla hitelességét az adóhatóság, illetve az adóalany vitatja, vizsgálni kell a tartalmi feltételek meglétét, így azt, hogy:

a) valóságosan végbement-e az a gazdasági esemény (termékértékesítés vagy szolgáltatás), amelyre az adó visszatérítést alapítják,

b) a termékértékesítés (szolgáltatás) ellenértékét a vevő megfizette,

c) a másik adóalany részéről sor kerülhetett-e az adó áthárítására.

Az önmagában formailag szabályos számla tehát nem ad alapot az adóelvonásra.

A gazdasági eseményről kiállított számla ugyanis tartalmilag csak akkor hiteles, ha az abban foglalt gazdasági esemény a számla szerinti felek között, a számla szerinti módon ment végbe és az ellenérték is megfizetésre került.

A jelen ügyben vád tárgyává tett számlák a fenti követelményeknek nem feleltek meg, hiszen azt nem a munkát ténylegesen elvégző személy vagy gazdasági társaság bocsátotta ki, hanem a vádlottak által e célból létrehozott 6 gazdasági társaság.

Az általánosságban nem vitatható, hogy a számlában feltüntetett adatok valóságáért a kibocsátó a felelős, azonban az alaki vagy tartalmi követelményeknek meg nem felelő számla alapján az sem élhet az adólevonás jogával, aki esetleg jóhiszeműen nem tudott a számla hiányosságairól, azonban az ebből eredő kárát perben érvényesítheti.

A fentiekből következően megállapítható, hogy az adólevonási jog csak alakilag és tartalmilag egyaránt hiteles dokumentum birtokában gyakorolható [Áfa. tv. 32. § (1) bekezdés a) pontja, 35. § (1) bekezdése a) pontja, Sztv. 166. § (2) bekezdése].

Abban az esetben, ha a gazdasági esemény nem a számlán szereplő felek között jött létre, az adólevonási jog jogszerűen nem gyakorolható.

Az elkövetéskor hatályban volt 1992. évi LXXIV. törvény (Áfa tv.) 44.§ (5) bekezdésében írtak szerint: A számlában, az egyszerűsített számlában feltüntetett adatok valódiságáért a kibocsátó a felelős.

A bizonylatban vevőként feltüntetett adóalany adózással kapcsolatos jogai nem sérülhetnek, ha az adóköteles tényállás kapcsán az a termékértékesítés, illetve szolgáltatásnyújtás körülményeit figyelembe véve kellő körültekintéssel járt el [Áfa tv. 44.§ (5)].

Ugyanezen törvény 44. § (6) bekezdésében a következők szerepelnek: „Minden adóalany köteles biztosítani, hogy az általa, a vevője vagy az ő képviselőjében és nevében eljáró harmadik fél által kiállított számlát, egyszerűsített számlát, és az összes általa kézhez kapott számlát, egyszerűsített számlát - külön jogszabály szerint szabályozott módon és ideig - őrizze.

A számlák eredetének hitelességét, tartalmuk sértetlenségét, valamint az olvashatóságukat a megőrzési időszak teljes tartalma alatt biztosítani kell.”

Az Áfa. tv. 44. §-ának (5) bekezdésében írtakra is figyelemmel tehát nemcsak a számlakibocsátótól, hanem a számla befogadójától is elvárható a tevékenységére vonatkozó jogszabályok ismerete és annak vizsgálata, hogy a vele szerződő féllel köthet-e vagy sem előírásoknak megfelelő tartalmú szerződést, illetve a partnere rendelkezik-e vagy sem a szerződés szerinti teljesítéshez szükséges feltételekkel, illetve képes-e vagy sem a jogszabályi kötelezettségeknek megfelelő megállapodás megkötésére, illetve teljesítésére.

A (6) bekezdésben írtak szerint pedig valamennyi - az alvállalkozók igénybevételére vonatkozó - szerződés, számla és egyéb dokumentum megőrzése is kötelessége valamennyi gazdasági társaságnak.

Jelen ügyben helytállóan utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a 6 db számlakibocsátásra alapított cég egyetlen egy alvállalkozói szerződést, illetve alvállalkozók részéről kibocsátott számlát nem tudott csatolni, így az egyes gazdasági események folyamata a számlák, bizonylatok alapján nem volt biztosítható.

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak - azaz a közös hozzáadott értékadó-rendszer (a továbbiakban: héa rendszer) - alapvető szabályainak a megállapításáról, illetve az

egységes adóalap-megállapításáról korábban az 1977. május 17-i 77/388/EGK. hatodik tanácsi irányelv, majd a közös hozzáadott értékadó-rendszerről szóló 2006. november 28-i 2006/112/EK. tanácsi irányelv rendelkezett.

Az irányelv 2007. január 1-jétől helyezte hatályon kívül az uniós héa-jogszabályokat - többek között a hatodik irányelvet - és azok helyébe lépett.

Az irányelvben foglalt szabályozás célja az volt, hogy az alkalmazandó rendelkezések világos és ésszerű módon, átdolgozott szerkezettel és szövegezéssel kerüljenek bemutatásra anélkül azonban, hogy ez elviekben érdemi változásokat eredményezne.

Az adócsalás, az adóelkerülés, illetve más visszaélések elleni küzdelem ugyanis olyan célkitűzés, amelyet a 2006/112. irányelv is elismert és támogat.

E tekintetben a Bíróság következetes gyakorlata szerint a jogalanyok az uniós jog normáira nem hivatkozhatnak csalárd módon vagy visszaélésszerűen.

Ennélfogva a nemzeti hatóságoknak és bíróságoknak meg kell tagadniuk az adólevonási jog által biztosított előnyt, ha objektív körülmények alapján megállapítható, hogy e jogra csalárd módon, vagy visszaélésszerűen hivatkoztak.

Az adólevonási jog ugyanakkor kizárólag az előzetesen felszámított adó összegét hitelesen igazoló dokumentum (pl. számla) birtokában gyakorolható.

Ebből tehát az következik, hogy ha ez a dokumentum nem áll rendelkezésre, az adólevonási jog nem gyakorolható.

A számlában, az egyszerűsített számlában feltüntetett adatok valóságáért a kibocsátó felelős, a vevőként feltüntetett adóalany adózással kapcsolatos jogai azonban nem sérülhetnek, ha az adóköteles tényállás kapcsán kellő körültekintéssel járt el.

A 2006/112. irányelv rendelkezései tehát lényegében azonosak a hatodik irányelv megfelelő rendelkezéseivel.

Az adóhatóságnak - az EUB ítélezési gyakorlata értelmében - az adólevonási jog megtagadásához bizonyítania kell, „hogy az érintett adóalany tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jogának megalapozására felhozott ügylettel a számlakibocsátó vagy a szolgáltatói láncban korábban közreműködő gazdasági szereplő által elkövetett adócsalásban vesz részt”.

Ezért nem ellentétes az Irányelvvel és az adósemlegesség elvével, ha az adóhatóság és a bíróság „vizsgálja, hogy a számlakibocsátó maga teljesítette-e a szóban forgó ügyletet, és ennek érdekében figyelembe veszi az adott ügyben felmerült összes körülményt”, így pl. az arra vonatkozó adatokat, hogy rendelkezett-e a számlakibocsátó a számla szerinti gazdasági események teljesítéséhez szükséges személyi és tárgyi feltételekkel, a gazdasági eseményt ténylegesen ő teljesítette-e vagy sem.

Rámutatott az EUB arra is, hogy nem ellentétes az uniós joggal, ha azt követelik meg a gazdaság szereplőitől, hogy tegyenek meg minden „tőlük ésszerűen elvárható intézkedést” annak érdekében, hogy az általuk teljesítendő ügylet ne vezessen adókijátszáshoz.

Az pedig, hogy melyek az ésszerűen elvárható intézkedések „alapvetően az ügy körülményeitől függenek”, de pl. ilyen lehet a tájékozódás arról a személyről, akitől az adózó a terméket vagy a szolgáltatást be kívánja szerezni, hogy rendelkezik-e valamennyi tárgyi és személyi feltétellel, ami a vállalt munka teljesítésének feltétele.

A számlán vevőként feltüntetett adóalany adólevonási jogot nem gyakorolhat, ha a gazdasági esemény nem közte és a számla kiállítója között ment végbe és a vevő nem tudja igazolni, hogy a termékértékesítés során kellő körültekintéssel járt el (1992. évi LXXIV. törvény 32. §, 35. §, 44. §;

1952. évi III. törvény 164. §).

Nem állapítható meg a kellő körültekintés abban az esetben, amikor az üzleti életben eljáró társaság az üzleti partnereitől egyetlen esetben sem szerzett be adatokat az ügyletet bonyolító személy azonosságáról, képviseleti jogosultságáról egyetlen esetben sem győződött meg, illetve az üzleti partnereit meg sem tudja nevezni, ugyanakkor a gazdasági társaságok nevében leszámházott gazdasági tevékenységet be nem azonosítható vállalkozások, gazdasági szereplők elvégezték, a fiktív számlákban megjelölt gazdasági események megtörténtek.

Jelen ügyben helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor vádlottanként - mind a számla kibocsátói, mind pedig a számla befogadói oldalon - a bizonyítékokat értékelve vizsgálta, hogy a gazdasági esemény ténylegesen megtörtént-e, és ha igen akkor a számlán feltüntetett szereplők között ment-e végbe.

Megállapítható, hogy mindezt korábban az adóhatóság is vizsgálta.

Amennyiben ugyanis a gazdasági esemény a valóságban nem jött létre, a levonási jog érvényesítését minden további vizsgálat nélkül meg kell tagadni.

Ha gazdasági esemény ugyan megvalósult, de az nem a számlán szereplő felek között jött létre, vizsgálni lehet, hogy a számlabefogadó tudott-e, illetőleg kellő körültekintés mellett tudnia kellett-e arról, hogy adókijátszásban vesz részt.

Ez nem változott, jelenleg is élő szabály, és ha a vizsgálódás igazolja a visszaélést, illetve az arról való tudomást akkor az adóvonás jogát meg kell tagadni.

Jelen bírósági ítélet az adóhatóság vizsgálata során feltárt objektív körülményekre is figyelemmel volt, annak értékelését elvégezte, ezen túlmenően azonban értékelési körébe vonta a nyomozás során feltárt valamennyi egyéb okirati és személyi bizonyítékot is és ennek során jutott arra a következtetésre, hogy a bizonyítékok összessége a gazdasági esemény számlán szereplő felek közötti megtörténtét nem támasztották alá, így csak az állapítható meg, hogy a munkát ismeretlenül maradt alvállalkozók végezték el.

A számlákat befogadó gazdasági társaságok ügyvezetői arra hivatkoztak, hogy nem kellett annak utánanézniük, hogy a munka elvégzésére kik által és milyen feltételek mellett került sor.

A bíróság ezzel szemben, a fentiek kifejtése után nyomatékosan arra hivatkozik, hogy a kellő körültekintés valamennyi szereplőtől elvárható követelmény. A jelen ügyben szereplő gazdasági társaságok többsége több éven át vett át számlákat az I. r., III. r., IX. r. vádlottak által irányított gazdasági társaságoktól.

Valamennyi ügyvezető látta a számlák alapján, hogy a cég évenként változott ugyan, azonban a tevékenységi kör nem, így alappal lett volna elvárható, hogy annak is utána nézzenek, hogy a rendkívül széles tevékenységi körrel rendelkező cégek, a tevékenységek technikai feltételeivel rendelkeznek e vagy sem.

Az ügyvezetők arra hivatkoztak többségükben, hogy a cégbírósági bejegyzésnek utána néztek.

Ez esetben azonban az évenkénti névváltozás fel kellett volna, hogy tűnjön, hiszen igen nagy összegű megrendelések teljesítése történt, több esetben 1-2 héttel a megalakulást követően.

Az ügyvezetők arról is beszámoltak, hogy többségük nem került kapcsolatba az I. r. vádlottal, aki egyébként a számlákat kiállította.

A számlabefogadói oldalt vizsgálva megállapítható, hogy az I. r. vádlott volt, aki az üzletet összehozta és aki a kapcsolat tartója volt a cégnek.

Ennek ellenére nem tűnt fel a számlákat befogadó cégek ügyvezetőinek, hogy a számla kiállítója nem azonos az ügyvezetővel, és az sem, hogy magát a számlát is többnyire egy közvetítő útján

kapták meg, hogy a szerződések megkötésekor volt jelen az ügyvezető.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a számlákat befogadó gazdasági társaságok ügyvezetőjeként több éve működő, vagyis nagyobb gyakorlattal rendelkező vádlottaknak fel kellett volna, hogy tűnjön az évenkénti névváltozás, hiszen a cégek többsége több évig állt üzleti kapcsolatban a vádlottak által irányított gazdasági társaságokkal, ugyanazt a tevékenységet végezték, így indokolatlan volt a cég eladása és új név alatti újjászületése.

Az a tény, hogy a számlakibocsátó cégek ügyvezetőivel a számlabefogadó cégek, mint megrendelők nem találkoztak, és a kapcsolatot sem keresték, hogy nem érdekelte őket, hogy a különböző feladatkörök ellátása mindenképpen valamilyen személyi-, vagy alkalmazotti háttérrel, több esetben szakmai hozzáértéssel is igényelt, azonban ennek meglétét nem ellenőrizték, és elfogadták, hogy a munkákat teljesítő cégek részéről csak alkalmi kézbesítő útján tarthatják a kapcsolatot, mind olyan tényezők, amelyek a vád szerinti ügyletek jelentős részének pénzügyi volumenét tekintve nem elfogadhatóak és nem is hitelesek.

Mindezt összevetve azzal a vádlottak egy része által is elismert ténnyel, hogy a számla összegének - többnyire 5%-os - levonása után a „munkadíj” visszautalásra került, és azt a banki számlaforgalom adatai szerint többnyire még azon a napon, vagy 1-2 nap múlva felvették készpénzben, egyértelművé teszi, hogy nem valós gazdasági kapcsolat volt a cégek között, hisz mindez a „laza” ügyintézés olyan üzleti veszteséget hordoz magában, amit a nagyobb gyakorlattal rendelkező cégvezetők nyilvánvalóan nem vállaltak volna fel. Nem szorul különösebb magyarázatra, hogy a gazdasági életben és a vállalkozók világában nem megszokott eljárás, hogy egy bizonyos összeg befizetését, majd felvételét követően pár nap múlva ugyanazt az összeget ismét postára adják, majd a pénz címzetthez történő érkezését követően azt ismét felveszik, az pedig még kevésbé megszokott, hogy ez az összeg a számla kiegyenlítésére kötelezett személyhez visszakerül.

Ilyen pénzügyi tranzakció lebonyolítását mindig a fiktív okiratok, bizonylatok gyártása teszi szükségessé, amely hamis okiratok felhasználása valamilyen cél - jelen esetben az adóhatóság tévedésbe ejtése - elérése érdekében szükséges.

Erre csak azért kerülhetett sor, mert ez az „üzlet az ő számukra is” nyereséget hozott.

Összességében a helytállóan vont következtetést az elsőfokú bíróság a IX. r. és a XXXIV. r. vádlottak bűnösségére;

A cselekmények jogi minősítését illetően megállapította a másodfokú bíróság, hogy az részben hiányos, részben pontatlan.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a vádlottak cselekményének elbírálása során az elkövetéskor hatályban volt büntetőtörvényt [1978. évi IV. törvény (a korábbi Btk.)], vagy az elbírálás idején hatályban lévő büntető törvényt [2012. évi C. törvény (Btk.)] kell-e alkalmazni, melyik biztosít kedvezőbb elbírálást a vádlottak számára.

Az elsőfokú ítéletben kifejtettek többnyire helytállóak, csupán kisebb - inkább a szempontok átláthatóságát elősegítő - kiegészítésre szorulnak az alábbiak szerint:

Mind a korábbi, mint a hatályban lévő Btk. egységes elvek mentén úgy rendelkezett, hogy a bűncselekményt - főszabályszerűen - az elkövetés idején hatályban lévő büntető törvény szerint kell elbírálni. A cselekmény elbírálásakor hatályban lévő büntető törvény csak akkor alkalmazható, ha ez utóbbi szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el.

A joggyakorlat kialakította azokat a szempontokat is amelyek az alkalmazandó büntetőtörvény megválasztásánál irányadóak. Így a másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy:

Amennyiben az elkövetési magatartás részselekményből áll, az utolsó részselekmény időpontja tekinthető elkövetési időnek (EBD2017. B. 16.), amint arra az elsőfokú bíróság is érintőlegesen utalt a folytatólágossá, illetve az üzletszerűség kapcsán.

Annak eldöntésében, hogy valamely ügyben az elkövetéskori vagy elbíráláskori büntetőtörvény a kedvezőbb-e, elsősorban a bűncselekmény két törvény szerinti minősítéséhez tartozó büntetési tételek összevetésével lehet állást foglalni (BH2015.269, 2017. 254. I.).

Emellett azonban jelentősége van a halmazati büntetés, illetve a bünszervezetben elkövetés esetén irányadó büntetéskiszabási szabályoknak is.

A Btk. időbeli hatályának alkalmazása összetettebb értékelést igényel, az ügy eseti sajátosságait szem előtt kell tartani; ezért ha a büntetéskiszabási gyakorlat szerint a büntetési nemek közül a pénzbüntetés vetődik fel reálisan, akkor a napi tételek számára és az egynapi tétel forint összegére vonatkozó jogszabályi rendelkezés a meghatározó (BH2016.192., BH2016.73.), amint arra az elsőfokú bíróság az ítélet 346. oldal 4 bekezdésében utalt.

Hasonlóképpen helyes az ugyanezen bekezdésben a halmazati büntetéssel kapcsolatos okfejtése is.

Az időbeli hatály kérdésében történő döntésnél figyelembe vehetők a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét meghatározó büntető törvényi rendelkezések is (4/2013. BK vélemény).

A hatályos Btk. a feltételes szabadságra bocsátás esetén kedvezőbb jogszabályi feltételeket teremt; ugyanakkor a bünszervezetben elkövetés megállapíthatósága esetén mind a korábbi Btk. mind a Btk. kizárja a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét [a korábbi Btk. 47. § (4) d); Btk. 38. § (4) bekezdés c. pont]. Amennyiben a bünszervezetben elkövetés megállapítható, a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezések nem eredményezhetik az elbíráláskori törvény alkalmazását.

Jelen ügyben elbírált bűncselekmények kapcsán a következő, jelentőséggel bíró megállapítások tehetők:

A büntetéskiszabás elvei körében a hatályos Btk. az elkövetéskor hatályban lévő korábbi Btk.-hoz képest ugyancsak szigorúbb feltételeket teremt. A Btk. értelmében határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó [Btk. 80. § (2) bekezdés]. Jelen ügyben megállapítható elkövetési időszakban hatályban volt korábbi Btk. rendelkezései ilyen büntetéskiszabást orientáló rendelkezés nem tartalmaztak, mert a középérték figyelembevételére vonatkozó szabályt a 2003. évi II. törvény 2003. március 11. napjától hatályon kívül helyezte, és a rendelkezés csak 2010. július 23. napjától van ismét érvényben.

Az a körülmény ugyancsak a korábbi Btk. rendelkezéseinek az alkalmazását támogatja.

E szempontok alapján - a vádlottak terhére megállapított bűncselekményeket és az indokoltan alkalmazandó jogkövetkezményeket is figyelembe véve - mindkét vádlott esetén az 1978. IV. törvény alkalmazását látta szükségesnek a másodfokú bíróság.

Megjegyzi a másodfokú bíróság azt is, hogy a korábbi Btk. szerint elbírált cselekményeket a törvényszék „Btk.”-ként jelölte meg, noha ilyen módon a joggyakorlat a 2012. évi C. törvényt jelöli.

A másodfokú bíróság által alkalmazott minősítéshez elvi szintű magyarázatként még a továbbiakat fűzi:

Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt az elsőfokú ítélet 345. és 346. oldalán az 1/2006. számú büntető jogegységi határozatra, és helyesen állapította meg, hogy a vádlottak cselekményei mely esetben minősültek adócsalásnak és mely esetben csalásnak.

Az elkövetői minőség tekintetében azonban az elsőfokú ítélet 347. oldalán írtak kiegészítésre szorúlnak az alábbiak szerint.

Töretlen a bírói gyakorlat annak megítélésében, hogy az adócsalás tettese csak olyan személy lehet, akinek kötelessége az adó bevallása, megfizetése, vagyis aki adóalanyisággal rendelkezik.

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. (Art.) 6.§-ából, a 35-36.§-ából, következik Áfa adónemben annak a természetes vagy jogi személynek keletkezik adófizetési kötelezettsége, aki (amely) saját nevében gazdasági tevékenységet végez, vagyis aki adóalannyá válik.

Korlátolt felelősségű társaság esetén a gazdasági társaságot a vezető tisztségviselő, azaz ügyvezető vezeti, képviseli, az adóhatóság irányába is ő járhat el, vagyis ő áll adójogi jogviszonyban, míg a betéti társaságok esetében ez a személy a Bt. beltagja.

Azokban a tényállásokban, ahol a számlát befogadó ügyvezető tisztában volt azzal, hogy a számla valótlan tartalmú, ott közvetlen tettesként az adócsalást elkövette, amikor ezeket a számlákat először a könyvelésbe majd pedig az adóbevallásába beállította és azt az adóhatósághoz benyújtotta.

Mivel az adócsalás tettese és társtettese csak olyan személy lehet, aki adóalany és aki az adókötelezettség szempontjából jelentős tény (adat) valótlan előadásával, elhallgatásával vagy más magatartással a hatóságot az adóbevétel csökkentését eredményezően megtéveszti.

Akik a valótlan tartalmú számlákat kiállítják és azokat az adóbevallást elkészítő számára rendelkezésre bocsátják, az 1978. évi IV. törvény a 21. § (2) bekezdésben meghatározott bűnsegedékként felelnek (BH2010.29).

A részesi magatartás járulékos jellegében az fejeződik ki, hogy a részesi cselekmény

- csak annyiban büntethető, amennyiben az alapcselekmény is büntethető,
- a jogi minősítés tekintetében is osztja a tettesi alapcselekmény sorsát, és végezetül
- a részesi cselekményre is a tettesi bűncselekmény büntetési tétele vonatkozik.

A gyakorlatban előforduló azokban az esetekben, amikor a részesi cselekmények több tettes által egymástól függetlenül elkövetett egy-egy ugyanolyan törvényi tényállás alá eső bűncselekményhez kapcsolódnak, és a különböző tettesek egy-egy ugyanolyan bűncselekménye sem vonható a folytatólágosság körébe, akkor nem értékelhető folytatólágos bűncselekmény-egységként a részesnek ezen tettesek nem folytatólágos alapcselekményéhez kapcsolódó cselekvősége sem, függetlenül attól, hogy a részes akarat-elhatározása egyébként egységes volt, a tettesi alapcselekmények és a részesi magatartások is rövid időszakon belül történtek, továbbá az alapcselekmények sértettje is azonos. Ilyen esetben a részesi bűncselekmény jogi minősítése - a rendbelisége is - a tettesi alapcselekmény(ek)hez igazodik.

Mindezek következtében, amennyiben a jogi minősítés szempontjából a tettesek által elkövetett bűncselekményeknél az elkövetési értéknek, kárnak, vagyoni hátránynak, vagy más mennyiségi kritériumnak jelentősége van, ez a mennyiség a részesi cselekmény jogi minősítése szempontjából sem összegeződik.

A folytatólágosság és az üzletszerűség vonatkozásában az ítéltábla maradéktalanul osztotta az elsőfokú ítélet 345. és 346. oldalán kifejtett érveket.

A másodfokú bíróság a cselekmények minősítését a fenti elvek szerint végezte el valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott esetében a rendelkező részben írtak szerint - a helyesen minősítetteket is feltüntetve - a cselekmények nagy számára tekintettel, a könnyebb követhetőség és átláthatóság érdekében.

Minősítés tényállási pontonként és vádlottanként:

II.

A IX.r. vádlott

- bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette (310.§ (1)(2))
- bűnsegédként elkövetett csalás büntette (318.§ (1)(2)c/(5) b/ pont)
- 2 rb. bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (276.§

VIII/18.

A XXXIV.r. vádlott

- bűnsegédként elkövetett adócsalás vétsége (310.§ (1))
- bűnsegédként elkövetett csalás büntette (318.§ (1)(4) a/)
- 2 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (276.§)

IX/1.

A IX.r. vádlott

- bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette (310.§(1)(3))
- bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (276.§)

XII/7.

A IX.r. vádlott

- bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette (318.§.(1)(5)a/)
- bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (276.§)

Törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. r., a III. r. r., a IX. r. és a XVII. r. vádlott bűnszervezetben elkövető személyek.

A megállapítás csak annyi pontosításra szorult, hogy ez a minőség nem a terhükön megállapított valamennyi bűncselekményre (elsőfokú ítélet 348. old. 1. bekezdés 2. mondata), hanem csak azokra vonatkozik, amelyek ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények.

A bűnszervezet jogi kritériumainak a vizsgálatánál helyesen indult ki a törvényszék a korábbi Btk. 2002. április 1. napjától hatályos meghatározásából [korábbi Btk. 137. § 8. pont, a fogalmat meghatározta: 2001. CXVI. törvény (Mód.tv.)](elsőfokú ítélet 348. old. 1. bekezdés 1. mondata).

E fogalom alkalmazásának indokoltságához a másodfokú bíróság a következő megjegyzéseket fűzi: A bűnszervezetben való elkövetés az érintett vádlottakkal szemben valamennyi rájuk is vonatkozó vádban vád tárgyává tett, a bűnszervezet idézett fogalma szerinti bűncselekmény elkövetésére, ez által az I. r., és a XVII. r. vádlott esetében a vád tárgyává tett teljes 2000-2005 évekre kiterjedő elkövetési időszakra, a III. r. vádlott esetében a 2000 évtől 2003. december 16. napjáig, börtönbe kerüléséig terjedő időszakra, míg a IX. r. vádlott esetében az ügyvezetőségének időszakára vonatkozik.

A büntetőügyek egyesítésével a vádak egységet képeznek, a törvényes vád követelményét nem sérti, ha a bíróság bűnösséget kimondó ítélete bűnszervezetben elkövetővel szemben szabja ki a büntetést, ha ennek ténybeli alapjai a vádban leírt tények között szerepelnek (EBH2013. B.10.).

Az érintett vádlottakkal szemben megállapított elkövetési időszakban, a fent írt hatállyal változott a büntető törvény bűnszervezet meghatározására adott fogalma.

Ugyanakkor a bűnszervezetben történő elkövetés - amellet, hogy az irányadó szabályozás szerint a büntetési tételt alakító szerepe által a büntetéskiszabás során manifesztálódik - a hosszabb időre történő, célra irányuló szervezetsége, illetve a korábbi szabályozás szerint az üzletszerű, rendszeres elkövetésére létrejötttsége által, egyfajta törvényi jellegű bűncselekményi egységet is képez. Abban pedig egységes a bírói gyakorlat, hogy amennyiben a bűncselekményi egységen belül értékelendő

részcselekmények egy részének megvalósítására a korábban hatályos, míg más részének megvalósítására a későbbiekben hatályos szabályozás idején kerül sor, a cselekmény elbírálására a későbbiekben hatályos szabályozás alapján történik (BH2011. 268.).

A bűnszervezet irányadó fogalmának leglényegesebb elemei a következők:

Legalább három személyből álló csoport tevékenységét feltételezi.

A csoport célja ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmények elkövetése.

A csoport működése összehangolt, szervezett és hosszabb időre szól.

A „hosszabb időre” utalás azt juttatja kifejezésre, hogy egy vagy két bűncselekmény alkalmi jellegű elkövetése esetén nem állapítható meg a bűnszervezetben elkövetés (Mód.tv. miniszteri indokolása). Vagyis a megállapításnak kritériuma, a csoport hosszú távú célok megvalósulására történő létrejövetele és további működése.

A szervezet működéséhez eseti jelleggel - akár tettesként akár részesként csatlakozók - büntetőjogi felelőssége is megállapítható, ha a tudatuk átfogja annak a szervezetnek a tárgyi ismérveit, amelyhez ilyen módon kapcsolódnak (4/2005. BJE.).

Az összehangolt, szervezett működés értelmezése tekintetében rögzítést nyert az is, hogy az a „benne cselekvő személyek egymást erősítő hatása” (4/2005. BJE), illetve, hogy a „bűnszervezet létrejöhet akként is, hogy a bűnszervezetben tevékenykedő személyek egymás cselekményéről tudnak, adott esetben közösen valósítják meg a bűncselekményeket, de létrejöhet a bűnszervezet akként is, hogy a keretében elkövetett bűncselekményeket irányító vagy vezető személy hangolja össze azoknak az elkövetőknek a magatartását, akik egymás tevékenységéről esetleg nem is tudnak” (Mód. tv. miniszteri indokolása).

E kritériumok megállapítására rendszerint az ad alapot, ha az elkövetési magatartások egymást kiegészítő jellegűek, azok kapcsolódása a célzott és végrehajtott bűncselekményhez szükségszerűek, a részcselekmények más személy előző cselekményéhez társulnak, vagy a célzott bűncselekmény megvalósulásához láncolatos tevékenység szükséges. (BH2016.5. [57]).

Az ilyen módon tevékenykedő személyek cselekvőségének a megítélése szempontjából nincs jelentősége a szervezeten belüli hierarchiában elfoglalt helyének, aktivitásának, intenzitásának; ezek csak a büntetéskiszabás körében értékelendő körülmények (EBH2008. 1849.).

A büntetőjogi értelemben vett csoport megállapítható akkor is, ha egyes tagjai valamilyen okból - akár törvényes vád hiányában is - nem büntethetőek, illetve ha valamelyik elkövető büntethetősége az eljárás közben megszűnik (BH1987. 194., BH1988. 303.)

Jelen eljárás tárgyát képező cselekmény tekintetében megállapítható, hogy 2000. és 2005. évek között működött egy olyan csoport, amelynek tagsága a működés teljes ideje alatt, annak minden fázisában több mint három főből állt. E személyek ilyen formában tartósan részt vettek a csoport működésében.

A csoport rendszeres működésében - vagy a teljes tevékenységi idő alatt, vagy annak hosszabb szakaszában - részt vett at I. r., a III. r., a XVII. r. vádlott, a IX. r. vádlott, illetve a tanú1.

A csoport nevezett tagjai - ha egymástól elkülönülő időpontokban is -, de megállapodtak a működésben, vagy a csoport tevékenységi céljának a megismerését követően csatlakoztak társaikhoz.

A kezdeti megállapodás az I. r., a III. r. és a IX. r. vádlott között történt, a csoport működési célja ismeretében ahhoz rövid időn belül a XVII. r. vádlott és az elsőfokú ítéletben nevesített további egy személy - tanú1 - is csatlakozott.

E személyek éveken keresztül, fő tevékenységként - csaknem munkavégzés jelleggel -, egymáshoz kapcsolódóan, azonos természetű bűncselekményeket követtek el.

A jelzett intervallum hosszabb időnek tekintendő.

A csoport tevékenységének a mindvégig tudatos fenntartása és a leleplezés lehetőségét csökkentő működési rend kidolgozása azt igazolja, hogy a csoportot hosszú időre hozták létre, illetve további hosszú idejű tevékenység érdekében működtették.

A csoport működése szervezett és összehangolt volt.

A csoportban tevékenykedők cselekvései munkamegosztás szerűen felosztottak és egymást feltételező jellegűek voltak, a tevékenységek egymáshoz kapcsolódtak, és egy, előre meghatározott rendben is történtek, a tevékenység irányított és ezen keresztül szervezett is volt.

A szervezést és egyben a csoport irányítását az I. r. vádlott végezte, ennek minősül a bűncselekményt leplező szisztéma megalkotása, a számlabefogadók által fizetett összeg és a nevezett vádlott-társak részesedésének a meghatározása, a csoport tevékenységhez szükséges nyilvántartások vezetése, és tevékenység ehhez igazodó meghatározása. Az I. r. vádlott ezen túlmenően a csoport materializálódó tevékenységben is részt vett, a munkavégzés látszatát keltő számlák és egyéb okiratok elkészítésével, az ehhez szükséges eszközök birtoklásával és felhasználásával és számlabefogadókkal folytatott kapcsolattartás révén.

A működés feltétele volt a számlakibocsátó cégek folyamatos, évenként történő létrehozása, illetve a közel évenkénti, szisztematikus megszüntetése és az e cégek számlájára érkező pénzek felvétele, I. r. vádlott részére történő továbbítása. A tevékenységnek ezt a részét a III. r., a IX.r. vádlott és a tanúl végezte.

Ugyancsak működési feltétel volt a fiktív számlát befogadó megrendelőkkel való kapcsolattartás, az információk közvetítése az I. r. vádlott felé, melyet a csoport működésében a XVII. r. vádlott biztosított.

A csoport rendeltetése ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése - nevezetesen az adóelkerülés, mint illegális célú szolgáltatás szisztematikus támogatása - volt üzletszerű jelleggel, saját vagyoni haszon megszerzése érdekében.

Az adócsalás és a csalás bűncselekménye az elkövetési érték által minősül és ez által meghatározott a cselekmény büntetési tétele is.

A vádlottak fiktív számlák kibocsátásával, a számlák tartalmával kapcsolatban nyilvántartást vezettek, ténylegesen pénzt vettek fel, így azt is ismerhették, hogy az adott tevékenység milyen mértékben csökkentik az adóbevételt.

A bűnszervezetben történt elkövetés kizárólag a bűnszervezet fogalmában meghatározott súlyú bűncselekményekre vonatkozhat, és ez által csak e cselekmények tekintetében érvényesülhet a büntetési tétel felső határára kifejtett, jogszabályban előírt hatás is.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság a bűnszervezetben történő elkövetést támadó érveléseket elvetette és megállapította, hogy az I. r., a III. r., a IX. r. és a XVII. r. vádlott a cselekményeket bűnszervezet tagjaként követte el.

A büntetéskiszabás körében indokoltan foglalkozott az elsőfokú bíróság kiemelt szempontként a büntetőeljárás elhúzódásával és azzal, hogy az elhúzódás megállapíthatósága esetén, ezt a büntetéskiszabás során orvosolni kell (elsőfokú ítélet 365. oldal).

Az Alaptörvény 28. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy amennyiben a bíróság a terhelttel szemben alkalmazott büntetőjogi következményeket az eljárás elhúzódása miatt enyhíti, akkor határozatának indokolása rögzítse az eljárás elhúzódásának a tényét, valamint azzal

összefüggésben a büntetés enyhítését és az enyhítés mértékét (2/2017. (II. 10.) AB határozat 1. pont).

Az ésszerű határidőn belüli elbíráláshoz való jog a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog egyik részjogosítványa. (2/2017. (II. 10.) AB határozat [52.])

A tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülése során az Emberi Jogok Európai Bírósága a büntetőeljárás abszolút időtartamát is vizsgálva azt az álláspontot alakította ki, hogy „a 10 évi időtartamot megközelítő vagy azt meghaladó büntetőeljárásokat olyan hosszúnak a kell tekinteni, amely egyértelműen megsértik az Emberi Jogok Európai Egyezség Okmányának 6. cikk (1) bekezdésében foglalt „ésszerű idő” követelményét”. (2/2017. (II. 10.) AB határozat [80.])

A fenti körülményekre tekintettel a másodfokú bíróság - az elsőfokú ítélet tartalmával egyezően - mindkét érintett vádlott esetében rögzítette az eljárás elhúzódásának tényét.

Ezt olyan körülménynek tekintette, amely miatt az időszerű elbírálás esetén indokoltnál lényegesen enyhébb jogkövetkezmény alkalmazása szükséges.

Amennyiben a büntetést a korábbi Btk. Különös Részben írt tételkeretben indokolt kiszabni, az közelítsen a törvényi minimumhoz; e körön túlmenően pedig szükségessé teszi az enyhítő szakasz, illetve különösen indokolt esetben büntetés helyett intézkedés alkalmazását.

A bünteteskiszabási gyakorlat szerint a bűnsegédi elkövetést „általában” enyhítő körülmény (56. BK vélemény III/5. pont). Ebből egyben az is következik, hogy ezt a minőséget

- amennyiben az elkövetés körülményei indokoltá teszik - nem kell szükségszerűen ilyen módon értékelni.

A másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy jelen esetben a „számla kibocsátó cégek” ügyvezetői igen fontos szereplői voltak a bűncselekmény megvalósításának, így a IX. r. vádlott esetében a részesi elkövetést nem tekintette enyhítő körülménynek.

a XXXIV. r. vádlott esetében azonban a bűnsegédi elkövetést enyhítő körülményként vette figyelembe.

A bűncselekmény elszaporodottsága lehet súlyosító körülmény; azonban csak akkor az, ha köztudomású, hogy az ügyben elbírált vagy ahhoz hasonló bűncselekmények száma az elkövetéskor a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál (56. BK vélemény III/11.).

Bár a költségvetés károsító cselekmények az elkövetés időszakában is elszaporodottak voltak, azt azonban nem lehetett tényyszerűen megállapítani, hogy számuk a korábbiakhoz képest, vagy az elkövetés helyén lényegesen emelkedett. Ezért a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények sorából mellőzte a bűncselekmények elszaporodottságára történő utalást.

Az irányadó bünteteskiszabási szempontok szerint a kettőnél több halmazat súlyosító körülményként vehető tekintetbe (56. BK vélemény III.6. pont).

A IX. r. vádlott vonatkozásában a terhén megállapított cselekmények kettőnél több halmazata súlyosít.

Helyesen indokolta meg az elsőfokú bíróság, hogy mely körülményeket vette figyelembe a vádlottakkal szemben megállapított büntetési nem megválasztása és azok nemének és mértékének a belső arányosságát alakító tényezők tekintetében. Az ott írtakat csak annyiban egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy a büntetések belső arányának alakításában az is szerepet játszik, hogy a cselekmény elkövetésében, szervezésében és lebonyolításában az érintett vádlott milyen szerepet vállalt.

Az enyhítő szakasz alkalmazására a IX. r. vádlott esetében a korábbi Btk. 87. § (1) és (2) bekezdés d) pontja és a (3) bekezdése alapján került sor.

Az eljárás elhúzóására tekintettel az ügyészségnek az alkalmazott jogkövetkezmény súlyosítására irányuló fellebbezése a IX. r. vádlott esetében nem foghatott helyt.

Törvényes volt a XXXIV. r. vádlottnál a korábbi Btk. 71. § (1) bekezdése alapján a megrovás alkalmazása, mivel a cselekményei az elbírálás időpontjában már olyan csekély fokban veszélyesek a társadalomra, ami a legkisebb büntetés kiszabását is szükségtelenné teszi.

Az elsőfokú bíróság a bünszervezetben elkövetőkkel szemben nem alkalmazta az 1978. évi IV. törvény 77/B. § (1) bekezdés a) és b) pontja, illetve a 77/C. § (1) bekezdés a) pontja alapján a vagyoneklobzást.

Megállapítható, hogy a bünszervezeti tagság ideje alatt szerzett vagyoni gyarapodásra nyomozás nem folyt, a vagyongyarapodás ténye és mértéke nem ismert, emellett az elkövetőnek kell ilyen esetben bizonyítania, hogy a vagyon jogszerűen került hozzá, így az alkalmazásának mellőzése törvényes volt.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a IX. r. és a XXXIV. r. vádlottak tekintetében a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatja, míg az ítélet rájuk vonatkozó egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1)(4) bekezdései alapján külön- külön kötelezte a IX. r. és a XXXIV. r. vádlottakat.

Budapest, 2018. november 21.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Fülöp Ágnes Katalin sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.717/2009/667. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.307/2017/86. számú ítéletében írt változtatással a IX. r. és a XXXIV. r. vádlottak vonatkozásában 2018. november 21. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. november 21.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő

